

Zvon pride po otroka.

(Iz nemškega od Gōthe-a.)

Je bil otrok, in ta otrok
Nerad je v cerkev hodil,
V nedeljo že dobil je vzrok,
Ki ga je z cerkve zvodil.

Rekò mu mati: Zvon zvoní,
Že v cerkev ljudstvo ide,
V cerkev pojdi tudi ti,
Da pó-te zvon ne pride.

Se sinu zdi: o zvon visi
V zvoniku tamkej gori;
Zavije v polje jo, leti,
Ko šel b'iz šole skori.

In zvon in zvon več ne zvoní,
Zlagali so se mati.

Al kak ga groza spreleti!
Za njim, glej! zvon bingljáti.

Bingljá jo berž, verjeti ni,
Strah dečka jame biti,
Ko v sanjah gre, hiti, leti,
Ga žuga zvon pokriti.

In res, kar ga nesó nogé,
Vse popustivši ide,
Čez germ, čez ravno, čez polje
Naravnost v cerkev pride.

Ter v praznicih, nedeljah zdej
Se spomni vselej škode;
In vselej v cerkev gre odslej,
Da zvona po-nj ne bode.

M. Valjavec.

Osveta in vsmiljenje.

(Konec.)

Lahko si je misliti, kakò vesela gostija je bilo to za starega Lipecki-ga. Tverda je bila sablja njegova, ali še tverše in krepkeje je mahala njegova rama. Zdelo se je, kakor bi hotla ta sablja in rama do sodnega dne po neprijateljskih glavah plesati. — No glej! tam na tleh kleči bez orožja stari Turčin; pod širokim plajščem mu ihti in se joka dvoje otročič. Ni mu več mar svojega lastnega življenja; le za življenje svojih ljubih otročič se trese in poganja, ki mu smertne bojezni v naročju ječita. Že povzdigne jim razserden vojšak svojo sabljo nad glavami, jih za vselej od tega sveta razločiti. — Ali čudo! mahlej ne zadene nesrečnega Turčina; orožje Lipecki-ga, ki je to zagledati hitro priskočil, ga zaderži.

„Ali te ni sram, starca bez orožja moriti?“ zavpije Lipecki nad vojšakom.

„To je bisurman, nevěren Turčin“ mu sirovi vojak odgovori.

„Naj bo Turčin ali kristjan, kader nima orožja in mu verh tega še beli lasje glavo krijejo, naj se ga ne dotakne roka poštenega vojšaka. Pusti jih v miru, starega očeta in nedolžna otročiča. Spusti se rajše za divjimi Tatarji, ki so se kot preplašena čreda po borišču razlili.“ — Berš zapusti vojak zlahtnika s Turčinom na samem in otide.

Stari Turčin se ne more dosti načuditi velikodušnosti kristjana; njegova hvaležnost nima ne konca ne kraja.

„Ne meni, temuč svojim otročičem se zahvali — povzame blagodušni Lipecki —, da si še življenje ohranil. Ko bi njih ne bilo, bi ti bila tvoja poslednja ura že davno odbila. Nisim mogel jes gledati smerti nedolžnih otročic ne njih brezkončnega siromaštva po smerti očeta. Za to sim se za te potegnul, ako sim si bil ravno na terdno zaprisegel, nobenemu Turčinu ne prizanesti.“

„S čim sem pa zaslužil, velikodušni rešitelj, da si meni in mojima otročičema življenje ohranil, ki je bilo v tvojih rokah?“

„S čim? Turčine? Ah s preveliko zgubo, s zgubo moje jedine hčere, katero sim ljubil kot zerklo svojega očesa. Tvoji rojaci so mi jo nemilostljivo ugrabili. Zlo hočem s dobrim povernuti.“

„Kaj govoriš? — zavpije Turčin poln zavzetja. — Kaj, ko bi bil on oče nje, ki jo hranim na svojem stanu, si misli sam pri sebi. „Morebiti od Dnestra verli vitez? ne daleč od Nižnjovske ceste?“

„Tako je, Turčine!“

„Naj bo hvala mogočnemu allahu in proroku. Večna naj ti bo hvala, da si mi dopustil, se velikodušnosti kaurina (kristjana) zahvaliti.“ Sedaj se vzdigne od zemlje in jame spet dalej: „Pomiri, veseli se blagodušni oče! — svoje dčete češ najti tam blizo v mojem stanu. Jes sim bil ti vplnil preljubljeno hčer za svojega mladega sina. Odkar pa je moj Hassan pod vašimi meči dušico pustil, nimam nikogar, da bi mu krasno sužnjico hranil.“

Kteri jezik bi bil v stanu popisati veselje Lipeckiga, ko je malo potem svoje ljubljeno dčete na svoje persi pritiskal in ljubil.

Kakor je rodovitna njiva po hudej uri v rosnej obleki, kader solnce na zapadu ves svoj blesk čez njo razlije, veliko lepše in krasnejše vidi ti; ravno tako je tudi tiho zavetje nad Dnestrom staremu očetu spet veliko lepše razcvetelo.

V. J.

Neznani ptujinec.

Med visocimi gorami stoji orjaška planina, svojo staro glavo, nad kateroj vihar zastonj svoje moči poskuša, ponosno vzdigaje v nebeški obok. Bil je poleten dan. Topli žarki zlatoga solnca so vedno gorkejšje iz jasnega neba na zemljo pritiskali, planini sivo glavo odkrili, ter ovenčali jo s lépo dišečimi cvetlicami, zelenim, prijazno šumečim smrekovjem. Gledal bi dalje krasoto blagotvorne prirode, vžival še dalje rad rajsko zavzetje in poslušal skrivne glasove, ki se v sercu v nemajo in govorijo besede, za ktere človeški jezik izrazov dostojnih nima — al glej u jeden mah se stemni na planini, černa megla se spusti na verh, prihrumi burja, bojazna zverad se po luknjah goščate šume poskrije. — Na sternej pečini sedi mladič naj lepših lét. Grozeča burja ga ne plaši — zakaj glo-

boko u sercu mu še strašneja burja divjá, ona strahovita burja, koja grozniši bobni, kakor mukli grom v temnih oblacih. Kakor kip iz tverdega mramora sedi nevkretno na svojem mēstu, vpiraje smetene oči v bistrico šumečo, ki se pod njim navzdol vali med sivim skalovjem. Bledo njegovo lice, vgasle oči, nagerbano čelo—to je bilo znamenje težke znotrajne poteže. Razmarušena brada, razkodrani lasje, njegova scer dragočēna in imenitna oblēka, ki je razcapana na bēdnem telesu visela, to je pričalo, da mora mladič nesrečen, tužen v sercu biti, da ga nemila osoda po divjih pustočah podi in preganja. Strašno buči burja po gorah, ploha lije iz gromskih oblakov — mladič se še zmirom nikamor ne gēne, le tedaj pa tedaj si obraz s rokama zakrije. Moral je velike britkosti v sercu imeti, in vendar ah nesrečniku solzica v oči ne stopi, da bi pohladila strašen plam, ki se mu v persih žari.—Ja nar bolj grenka človeku je tajista žalost, ako se revno serce od prevelike tuge razjokati ne more. Komu bi se od milega sočutja serce u persih ne razpočilo, ko vidi, da siromašni vdovec s svojimi otročički na gomili ljublene, drage ženice stoji in se u svojej nesreči jokati ne more. Solza je mili dar božji, ki notrajno potežo, ako ravno na enkrat ne zbríše, saj nekoliko ohladi in polajša. — Ne serdi se mili bračko čitatelj zavolj mojega modrovanja. Bog dal, da ne okusiš grenke resnice dušne bolesti, koja bi te prepričala o tom, kar sim modroval. Al obrniva se nazaj k nesrečnemu mladiču, ki je vso težo bēdnoga serca nosil, in v resnici nesrečen bil. — Strašna ura je prošla, vihar je potihnil in modrojasno nebo je milo gledalo čez raztergane oblake. Za hudim vremenom si je lēpsi zlato solnce, za temnoj nočjoj nastopi veselo mlado jutro, bēli danak, za žalostjoj pride spet radost v človeškem življenju — al vbogemu mladiču ni svētila več premila zvezdica bolše osode, bolšega življenja. Vedno žalosten je sēdel, ko popred, na robu groznega prepada, kakor da je nesrečnik sklenil, se v černo globočino zakaditi. — Tako se je približal tihi večer, ki k počitka zaziblje trudno prirodo, pridne ljudi. —

Na drugej strani je stala v planini nizka hišica, u kateroj je bivala mlada pastirica, nježna deklica Marina, hči premožnoga seljaka, ki je po leti svoje črede v planini na paši imel. Marina, nedolžna dušica, je ravno koze dojila in prepevala si za kratek čas priprosto pesmico. Zagledala je ptujca na pečini, vidila je, kak revček lukaj sedi, kakor da so ga ljudje iz svojih družb pahnuli? Čudno se ji zdi, da se revež hudomu remenu ne vmakne in pod strēho ne pribeži. „Siromaček bo ves moker“ je djala, in že je bila prihitela neznanomu popotniku svojo revno kolibico ponuditi. Al vidēti, kako mu glava na kolenih sloni, kako nemirno zdihuje, se preplaši in hoče nazaj odleteti. „Ne ne, Marina“, jej šepa znotrajni glas, „ne pusti reveža na nevarnem mēstu, lahko bi ga černi mrak v globino potegnil. Vbogi človek, je menda od pota vpešan in truden, in ne ve kam.“ Tako je govorila priprosta deklica sama pri sebi, in čudovito nagnutje do neznanega ptujca se v sercu nedolžnem vuame. Ker se ni upala bližje stopiti, teče nazaj in hoče svojemu bratu Milku, ki je ravno živino damo prigral, vso dogodbo povedati.

„Milko, si videl tam na sternej pečini človeka? Cel dan je revež že tam in se ne gene nikamor—reče skerbnoga serca bratu.“

„Videl sim ga, videl“ odgovori pastirčič, sam Bog vē, kaj hoče ti revež.“ „Ljubi bratec, bi ne bilo prav, ako hitiva k njemu in ga

k nam pripeljeva“? Hvala Bogu, da mu inava s čim postreči. Hlebček kruha, ki sim ga danas za te spekla, nekoliko mléka in snažno posteljco mu prav rada dava. Če bi sirotej zadremal, bi čez pečovje padel ter se v drobne kosce razbil. Ne ne Milko, tega naju Bog vari, kriva bi midva bila te nesreče, in gotovo bi se nama živina ne redila tako lépo več.“ To izrekši prime Marina brata za roko in urno tečeta na ono mesto. „Milko, reče gredé bratu, „le ti mu kaj reci, jaz se malo bojim.“ Ko ptujinec zasliši, da se mu nekdo bliža, vzdigne hitro svojo glavo, strašno mu sévajo černe oči, naglo zagrabi nož, ki mu je na pasu visel. — „Ako hočete“ reče prijaznim glasom Milko, „pojđite s nama, tukaj ni varno prenočiti.“ Ptujinec pogleda zdaj v sterho globočino, zdaj dvojico prijaznih mladičev, in kakor bésen progovori: „Vidva bi htela pod strehe me vzeti, med vama me terpeti?“ „Zakaj pa ne“, mu odgovori sméhljaje Marina. „Moj bratec zna na pišali prav lépo zakrožiti, tudi na citre dobro vdarja, jaz po hočem mične pèsni soglasno vmes pévati, da vas malko razveselimo, ker vidim, da ste žalostni.“ „Ah žalosten, mila dušica, sim in nesrečen, o še več kot nesrečen“, vzdihne tuznoga serca ptujinec, ter si v roke obraz zakrije. Globoko seže ti izdihlej Marini v dušo, in vsa derhteča se oberne k bratu, in obriše si solzico iz oči. Tolkoj ljubezni se ptujinec več vpirati ne more. Še enkrat se ozre po nedolžnej mladeži, kakor bi spet vprašati hotel, ako se upata ga v svojo družbo vzeti, vstane in odide s njima. Pač milo mu je pri sercu bilo, zakaj večkrat je sklenil roke in proti nebu obrnil svoje oči. Tiho so stopali naprej, le tedaj pa tedaj je ptujinec sam pri sebi šeptal: Tukaj gor v nebeškoj domovini za me več upanja ni.“

U bornoj hišici je bila naenkrat miza pogernjena. Hlebče ksira, nekoliko zmetanca in mléka, je bila priprosta večerja. Al kar se iz dobroga serca da, to bolj diši, kot draga jédila na mizi sebičnih velikašev, ki pri vsakom vgrizleju na debelo povračilo računajo. Ptujinec nekoliko zavžije. Iz serca se jima zahvali, potisne deklinici zlat v roko in gré skoz vrata, da se obveseli nad jasnim nebom, na katerem so zvezdice toliko lépo miglale. Al njegovo oko božjih stvari gledati nemore. O nesrečnik! kar drugim žalostnim dušam bolšo lépšo prihodnost gor nad zlatimi zvézdami odpira, kamor se človek u nesreči tak rad ozira, in od kodar hladna kaplica rajske tolažbe v tužno serce mu kane — tamo tje se nesrečni mladič svojih oči povzdignuti ne upa. Grozna tmina okolj njega, groznija pustoča v njegovoj duši mu je zagernula pogled, kakor ném je obstal in pred sebe v merzlo zemljo zrel. Po dolgem molčanju progovori spet nemirnoj dušoj: „O ti dobri ljudje, oni ne vedó, da so naj večega grešnika, izmet človečanstva pod svojo streho vzeli. Znamenko kervavo bratomora Kajna na mojem čelu dobre dušice opazile niso. Oh, vboga hišica, ki meni utopišče daješ. Vbogi ljudi, ki strašno pošast, strupenoga gada milovajo! — — Joj, iz neba razdraženega bo zletela strela in raztergala vajno hišico! Kdo sim jaz? — Nisim več tajisti; hudobno serce, kdo te je zménjal s onim milim serčicem, ki je nekđaj tak veselo igralo v mladih mojih persih. Vse — vse je prošlo — le černe pošasti me spremljajo po širokom svetu!“ Tako je tožil strašen glas nemirne vésti iz njegovih ust. Groza ga po žilah tare, sam ne vé, kam bi se podal, jeli bi se vernil u kolibico nazaj, ali se vergel u dno globokoga prepada, ier končal revno življenje. — Čuj iz hišice doni mile pèsmice glas! Ah sladki glas iz nedolžnoga serca mu

teče v žalostno serce, vnema čute nježne i mile, ogreje derhtečo dušo. Neopisljiva moč ga zavzeme, serce je ginjeno in v očeh — se zasveti solzica, mila družica, ki jo je poslala mlada gospodinka neznanomu ptujincu. „O moj Bog“ zdihne mladič jihječim glasom „tudi nesrečnemu je življenje milo i drago! Ja tukaj hočem ostati. Te nedolžne dušice bodo potolažile nebeški serd, ki me čaka zavolj grozovitnoga zločinstva, ki sim ga storil. Molitve nedolžnih serc bodo odvalile stražno težo, ki na mojej vėsti leži, ktera mi nikde pokoja ne da, kamor revež zbėžim.“ To izreče, pograbi smertonosni nož, ga zažene v čerui prepad, in zavriskne od straha i groze. Kmalo se spet vmiri in s tihim glasom progovori: „Tu ležiš zdaj morivno orodje, nesrečni nož, v šumečih valovih; o da te nigdar poznal nisim, kletu orodje!“ —

Ptujinec se oberne nazaj proti kolibici. Milko in Marina sta si bila že v skerbi, da se je jima neznan gost zmuznil. Ravno sta htela treske zažgati, da pogledata, kde da je, ko stopi ptujinec skoz vrata. Prijaznim in zaupnim obrazom se njima ponudi za pastirja, obljubi, da hoče pošteno služiti, da bo skerbno pasel črede, serčno divjo zverjad odganjal, njima pomagal, kolkor bo vědel in premogel, za plačilo si pa le to samo ugovori — da živa duša, razun nju, o njemu ničesar ne zazvė. S pomilovanjem sta ga poslušala, in prav rada ga sprijela. Sosebno globoko je segel njegov govor čulljivoj Marini v serce, in rada bi bila poštena duša svojo kerv dala, ko bi zamogla š njoj žalost ptujinca potolažiti. Pozno je bilo že v noč, zatorej rečeta trudnomu gostu, ki je od zdaj planinec postal, naj se poda k počitku, ker ga snažno pripravljena postelj že čaka.

(Konec sledi.)

Slavěnam.

Kije znajete po ruski, būdete govoriti: Eto pismo rusko, no pogrešiteljno pisano. A jesm umišljeno pisal tak, da bi bilo podobneje drugim narečjem. Bi bil takóji jezik v obšče potverdenim, tak bi legče učili se jemú Čehi, Poljaki i Jugoslavěne, da bi drug drugu razumiteljno pisal, i prostje ljúdi bisut takija pisanja skoro umeli. Razrodnim Slavěnam jest možno naučiti sě semu jeziku v neskoliko dněh. Knigi, kterije nine sut jasne ednomu rodu, bisut delale - s jasnejšije vsemu slavěnkimu svetu. No čemu služit govorili o veščah, ki je sut očevidnije kak belij den?

Muži! kije ste učeni i v so-stojanji eto zdělati. Vas želaju vospalmeniti k opredelenju našega obščega jezika. Sje pisanje imejet lu-

Slavenam.

Kdor znate ruski, būdete rekli: To pisanje je rusko, pa pomoteno pisano. — Pa jaz sm nalaš tak pisal, da bi bilo podobneje družim narečjem. Bi bil tak jezik v opčiga poterjen, bi se ga laglej učili Čehi, Poljaki i Jugoslaveni, da bi eden drugimu razumevno pisali, tudi prosti ljúdi bi taka pisanja skorej umeli. Različnim Slavenam se je moguče tega jezika naučiti v nekoliko dněh. Bukve, ktere su zdaj jasne enimu rodu, bi se delale jasneje vsemu slavěnkimu svetu. Pa čemu govoriti o rečeh, ki su očitne, ko beli den?

Mužje! ki ste učeni i v stane to zdělati. Vas želim uneti za ustanovljenje našega obščega jezika. To pisanje je bolj namenjeno obšesla-

šče biti prožinoju občeslavénašćini, néželi prinuždenjem tak govoriti i pisati, kak ja zdes pišú. Ja Slovenec takovoj jezik naidu pristojnim za vseh Slavén. Drugie Slovenci! Nižnje Ilirci! Čehi! Poljaki! prista-vite ugodno svoja zamečanja i po-pravki. Rossijane! ot Vas jest čajati, da biste soglasili — s o nekterih premenah v svojim narečji, kogda sii (ili siji) premeni bisut bile (v-mesto bili boljšeju častju leš toľko popravki i umnoženija. Jesli pobuž-daju etim pisanjem kogá libo občij jezik opredeliti, dostignu svoje na-merenje; naprotiv togá budu utešiti sě govoreščij: Jesm učinul što do meně kasájet sě, i teper prinužden viterpljú, čegá pomogáti ne mogú. Po nužde dólžno jest što nibud délati.

Što kasájet sě do abc jest vse edno ili latinicoju ili kirilicoju pi-šeme. Koj v edin raz s liškom mnógo i strógo prósit, tot ne prósit ničegá. Vreme možet biti éto soglasit. Nekteri osebeno ljúbět spó-riti — s ob abc; odtuda naprotiv dragje bojime — s črez vse takih sporov, pónéže vidime, žto nijosut hasnoviti. Slavéne velemili moj naród! da bi ne bila moja slova glas vpjuščegá v pustinje!

venščinu prožiti, kot pa da bi si-lilo tako govoriti i pisati, kakor jaz tukaj pišem. Jaz Slovenec tak je-zik najdem pristojen vsem Slavenam. Drugi Slovenci! Doljni Ilirci! Čehi! Poljaki! ugodno dostavite svoje opaz-ke i popravke. Rosi! od Vas je pričakovati, da bi dovolili nektere premene v svojim narečji, kir bi te premene bile večdel li popravki i pomnoženja. Če s tim pisanjem ko-gar si budi spodbodem obči jezik ustanoviti, budem svoj namen do-segel; temu nasproti se budem pa zatolil rekuč: Jaz sm storil, kar mene zadene i zdaj sm primoran to terpeti, kar preložiti ne morem. V sile mačka česen je.

Kar tiče abc je vse eno ili z latinicoj, ili s kirilicoj pišemo. Kdor na enkrat preveč i preostro prosí, nič ne prosí. To morebiti čas v edinost spravi. Nekteri se posebno radi za abc prepiraju, zato se na-sproti drugi črez vse tacih prepirov bojimo, kir vidimo da nič ne hasneju. Slaveni, preljubi moj narod! da bi ne bile moje besede glas vpjuščegá v puščave!

Opombe h sostavku „Slavénam.“

Russki **ta** je tukaj večdel z **ě** pisan, da bi tisti ki ga kot **e** zgo-varjaju tudi po svoje začerkaniga najdli, zgornja pika jih pa opominja, da naj ga, če radi, tudi po ruski **ja** zgovarjaju. Vse eno bi bilo, če bi, kdor s kirilicoj pišeju na **ta** piku stavili, na primer kniaz ili kniaz kar nas veliko knez zgovarja. — Sklanjanje imen i prilogov je rusko, li per prilogah ste končnici **oga** ili **iga** v rodivnim padeži namesto **ago** na primer dobriga ili dobroga namesto dobrogo. Tako sta tudi pri prilo-gah v srednjim spoli imenovaven i toživen padež množniga števila s končnicoj **ija** ili **a**; v ženskim spoli **ije** ili **e** namesto **ua**. Vpréga gla-golov je ruska, li na konce družiga lica v množnim števile je **e** po česki na primer **pišeme** namesto **pišem**; to sm premenul za del družih Slavenov, ki imamo **m** v pervim lice ediniga števila za končnicu. Tu je tudi glagolj **biti** pri narečjah na primer eto jest dobro namest ruskiga eto dobro. Za poskušnju sm enkrat postavil napol pretečeni čas (postupah). Pretekli čas sm rabil z glagolom biti n. pr. jesm pisal, i somniteljni ili pogodiven čas **bisml**, **biste** i. t. d.

Poženčan.

Književni pregled.

Ruske propovedi (predige) ali vseslovanska krestomatija, po kateri se more vsak Slavjan ruskega (staroslovenskega) izučiti in se tudi s vsimi slovanskimi narečji soznaiti.

Po že ji naših bratov slavyjanskih, ogerskih Rusinov, katolikov slavyj. obreda in družih g.g. naročnikov na zbirko mojih slovenskih propovedi pod nadpisom: „Poklady kazatelského rečnictva“ sim se namenil, tudi ruske propovedi izdavat.

Te ruske propovedi se izdajo za sedaj samo v ednem svezku. Naročnina znese 1 gld. sr. in terpi do konca junija t. l. Vsakdo se more pri meni pod doli naznanjenim naslovom v frankiranih listih ali pa pri častitih vredništvih različnih časopisov naročiti, za kar vse vredništva serčno poprosim *). Omenjen svezek bo obsegel 12 tiskanih pol. Ako se bo dovoljno število naročnikov oglasilo, bom določen broj pol še pomnožiti in nekatere izbraniše mesta iz izverstnejših zakono-nravstvenih in književnih slavenskih del uverstiti zamogel. Ako si bo 1. sv. dosti naročnikov dobil, bo kmalo tudi 2. in 3. svezek sledil.

Da bi pa te ruske propovedi ne bile samo za slavyj. brate, ogerske in gališke Rusine, temuč da bi je tudi drugi Slavjani upotrebovati zamogli, t. j. da bi je mogli brati, razumiti in se v ruskem jeziku bolj izobraziti, pridá se jim kratka ruska slovnica v nemškem in latinskem jeziku s poravnanjem gramatikalnih form, vsim slavyjanskim narečjem lastnih, s gram. formami ruščine. Na koncu knjige bojo zapopadene vse ruske slovaki bi vsem ali nekterim narečjem nerazumljive, biti vtegnile. Razložene bodo s ilirsko-srbskimi, slovenskimi, slov.-českimi, polskimi, lužičko-srbskimi in kjer je treba tudi s bulgarskimi slovi. Po tem takem bo ta knjiga ne samo hasnovita za propovednike, temuč kot popularna vseslavyjanska krestomatia tudi za vsakega drugega Slavjana, ki se iz nje berš ruskega narečja izučiti in se tudi s drugimi narečji soznaiti zamore. Šesteroverstnih slovníc in slovarjev si bo prihranil. Nadjam se taj, da bo to moje književno predvzetje od vsih Slavjanov duhovskega in svetskega stanú obilno podpirano. — Ako me nada ne preveri, se bomo po takih knjigah naj beržej v vzajemnem književnem jeziku zblížali in sjeđinili. — Vošiti bi bilo, da bi sedajne dni vsak bolj omikan Slovan zraven ruskega jezika tudi vse druge slov. narečja poznal. K temu mu pa more ta ruska propovedna knjiga po znotrajnem ustroju in popularnem obsegu naj bolje pripomoči.

Komur bi bilo všeč, se more tudi naročiti s 5 gld. sr. na: Poklady kazatelského rečnictva v 4 svezkih. Cena prvega že izdanega iz 4 sv. obstoječega tečaja znese 4 gld. sr.

Dalej pridejo pod mojim vodstvom na svitlo tudi knjige, ki so že v 16. listu Bčele naznanjene bile. Na sve te knjige se more do konca junija t. l. naročiti.

*) Iz serca rado bude za Slovence tudi vredništvo Bčele naročivne denarje na vse od g. Dr. A. Radlinsky-ga izdavane knjige prejemalo in na svoj kraj odpravljalo. A. J.

Prosim vsa častita vredništva slov. novin, da bi to naznanilo mojega za slov. literaturo toliko važnega dela tudi v svoj list uverstiti blagovolile.

V Budimu 20. aprila 1852
(Ofen, Fortunatgasse 137.)

Dr. Andrej Radlinsky,
duhovnik nadškofijstva ostrigon-
skega in vrednik zemskega slo-
venskega zakonika.

* Kakor smo že oznanili, bode g. Vlad. Vežić pod naslovom: „Věneč romanskoga zabavnoga knjižestva“ več leposlovnih del izdal. Ker se je vendar doslej premalo naročnikov oglasilo in ker se je pri takem podvzetju mnogokrat velike zgube bati, se pozivajo še enkrat vsi domorodci s obilnimi naročili g. izdatelja podpirati. Naročnina na prvi svezek, ki bo prestavljeni veseli igri: *Gospodične od Saint Cyra in čaša vode* obsegel, znese samo 1 gld. sr. in terpi do konca maja t. l.

* Slavni ilirski pisatelj v Rěki, g. Dr. J. Mat. Šporer ima že tri igre dogotvoljene v rokopisu. Naslov jim je: *Car Murat II*, potem *Upirina in Edipos*. *Cara Murata* je mende ravno artističnemu odboru v Zagreb poslal.

* Vesna naznani, da misli Budišinski knjigokupec enkrat toli obljubljene: „*Slavische Jahrbücher*“ spet izdavatı začeti.

Z m e s.

* Južna Pčela prinese o franciškanku Fr. Jukiću Banjalučaninu sledeče: „Jukić se najde še na življenju in scer v turskeji bolnišnici v Travniku. S veliko radostjo pozdravimo to imenitno vēst. Kolikor je nam znano, je Jukić najizobraženiji in za povzdigo duhovnega blaga svojih krajanov naj marljiviši mož cele Bosne. Bez odmora se je trudil za vse, kar se je naroda tikało. Kakor duhoven je napravil šolo in bosenske otroke učil; kakor duhovnik zapadne cerkve je boljše poznal naše pismo (serbsko) kakor marsikteri naših duhovnov.“

* Od dneva do dneva se množi število prejemnikov dēlnice (akcij) na narodno igrališče v Zagrebu. Polovica glavnice je že skorej skupljena. Dosedaj je podpisanih za delnice 37, 887 gld. 11 kr. in za lože 5000 gld. sr. Kaj se ne more s združeno močjo?! —

* V Turinu na Laškem izhaja časopis v francoskem jeziku, ktereга slavni ruski spisatelj Golovin vredjuje.

Slovenski pregovori.

(Iz slov. cvetja.)

V pregovorih leži zaklad modrosti priprostega moža.—Kamor pregovor zadene, ne zgreši za en vlas. — Kdor se na plujo pomoč zanaša, v situ vodo prenaša. — Ako že pri kraju ne vidiš dna, ne bređi čez vodo.—Zapeljivost je skritej jami podobna. — Pijanec ima tri lastnosti, je moder, močen in bogat. — Človeka spomlad pride le enkrat.—Veselje in žalost si roko podajata. — Nov gospod, nova pravica. — Stare vrane ne poberajo červov blizo brane. — Za staro vero, stare ljudi in star denar, naj ti bo vselej mar.—Več je vredna domača gruda, ko na ptujem zlata ruda. — V kupi se jih je več vtopilo, ko v morju potonilo. — Sreča človeka le sreča, vjeti se ne dá.